

Ahmet

Koray Çalışkan
koray.caliskan@boun.edu.tr

Ahmet 50 yaşında. İki çocuğu var. Kızını iki sene önce evlendirmiş. Çorum'da köyde sattıkları 20 dönümün parası kızın düğün masraflarına gitmiş. Oğlan askerden döneli iki sene olmuş. Berber dükkânı açalım değımiş.

Ahmet memur. Eşi işçi. Toplam 1.300 lira kazanıyorlar. "Babalık görevimi yapayım dedim" diyor. Oğlan öderim deyince kredi çekmişler üç ayrı bankadan. Toplam 11.000 lira. Faizler %21 civarında. Çocuğa dükkânı açmışlar.

"O günlerde sanki boyum uzamıştı. Böyle kahvenin önünden geçerken falan bakışım değışmişti. Dükkâna gittiğimde bir kahve söylüyordum, yani o kahve gibi kahve içmemişim."

BERBER

600 lira dükkân kirası, mobilyalar, aynalar bağayı bir masraf tutmuş. Çocuk bir de cep telefonu istemiş. "Kızlar bakmıyor baba" demiş. "Bir tane oğlum, madem öyle bir de telefonu olsun" diye düşünmüş Ahmet. Almış. Oğlu usta oldu ya, öder diye düşünmüş.

Dükkân çalışmaya başlamış. İlk ay akraba dost arkadaş gelmiş. Sonra gelen giden yok. Bir ay, iki ay, üç ay derken oğlan da pek gitmez olmuş. Bir gün evde uyuyor, bir gün çarşıda geziyor. Bunalımda. Çırağın parası bile çıkmıyor.

Altı ay böyle gitmiş. Bakmış olmuyor, dükkân her ay cepten yiyor, borç da birikiyor, Ahmet çekmiş karşısına oğlanı, konuşmuş. Anlatamamış derdini, oğlan da "kimse gelmiyor" dedikçe Ahmet gerilmiş. Oğlana iki tane patlatmış.

"O tokatların her biri 5 milyar hocam. Anlamıyorum, haklıyken haksız olduk. Şimdi ben mi suçluyum hocam?"

GİTTİ OĞLAN

Oğlan gitmiş. Anneye göre dayak çocuğu kurtarmış: "Şimdi babasını suçlayacak bir şey buldu ya, oyanalır onla" demiş. Oğlan bayağı bir oyalanmış, Ahmet bayağı bir ağlamış, anne bağına taş basmış.

Dükkânı Ahmet kapamış. Yerin sahibi fazladan 500 lira istemiş. "Alnım ak olsun" diye verdim dedi Ahmet. Ayna da çıkartırken kırılmış. "Koltukları üç otuz paraya başka bir berbere okuttuk. Yani elimizden bir şey kalmadı."

BANKA

Ahmet'in üç bankaya borcu boyunu aşmış durumda. 400 lira kira veriyor. Toplam gelir 900 lira. Üç banka 260, 230 ve 190 lira alıyorlar her ay. Ayda cebine 220 lira kalıyor. Bir yıldır akrabalarından, ondan bundan borçla geçiniyormuş. Artık gönderdiği çağrılara da geri dönen yokmuş. Hafta sonları boyaya, inşaata gidiyormuş, o da durmuş. "Yaşlıyım diye almıyorlar. Dik başlı olurum sanıyorlar. Genç gibi fırça sallayamam ben. O doğru."

Şimdi kara kara düşünüyor Ahmet. "Bir öğün az yiyorum. Akşam aç yatıyorum. İdare etmeye çalışıyorum."

Para yok. Oğlan evde işsiz. Kendi yaşlı, hafta sonu bile iş bulamıyor. Günde 10 lira dahi geliri yok. “Sađdan yürü para bulursun diye dalga geçerdik askerde. Bir gün bir baktım, yürürken gözüm hep yerde. Para bakıyorum. Başımız dik yürüyemiyoruz. O da var tabi.”

Çay kaşığıyla oynarken, “Dinlemen yeter hocam” dedi. “Tam krizdeyiz. Var mı yapabileceğimiz bir şey?”